

POSTANOWIENIE

4 grudnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Kamil Zaradkiewicz

na posiedzeniu niejawnym 4 grudnia 2023 r. w Warszawie,
w sprawie z powództwa E.J.
przeciwko B. spółce akcyjnej w W.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej B. spółki akcyjnej w W.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie
z 13 września 2022 r., I ACa 420/22,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) oddala wniosek powódki E.J. o zasądzenie
kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 13 września 2022 r. Sąd Apelacyjny w Szczecinie w sprawie z powództwa E.J. przeciwko B. spółce akcyjnej w W. o zapłatę na skutek apelacji pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w Koszalinie z 28 grudnia 2021 r., oddalił apelację i rozstrzygnął o kosztach postępowania apelacyjnego.

Skargę kasacyjną na powyższe orzeczenie wniosła strona pozwana, zaskarżając je w całości. Skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z 13 września 2022 r. w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w Szczecinie, jak również (ewentualnie) o uchylenie w części tj. w zakresie pkt 1, 2 i 3 wyroku sądu I instancji tj. wyroku Sądu Okręgowego w Koszalinie z 28 grudnia 2021 r., a w konsekwencji

przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Koszalinie. Skarżąca wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, z powodu istnienia okoliczności wymienionych w art. 398⁹ § 1 pkt 1) oraz pkt 2) k.p.c. Podniosła, że w sprawie występują istotne zagadnienia prawne: 1) czy w odniesieniu do przesłanek „kształtowania praw i obowiązków konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy” z art 385¹ § 1 k.c. w zw. z treścią art. 385² k.c. w ramach sporów powstałych na tle umów kredytu powiązanych z walutą obcą (tzw. umów kredytów denominowanych albo umów kredytów indeksowanych) dokonując oceny spełnienia tychże przesłanek w ramach konkretnej sprawy należy brać pod rozwagę powszechne zasady i standardy informowania konsumentów o ich prawach i obowiązkach, które były przyjęte jako zwyczaj i obowiązywały w chwili zawarcia umowy kredytu? Tym samym, czy w przypadku, jeżeli konsument został poinformowany o charakterze umowy kredytu powiązanej z walutą obcą (umowy denominowanej albo umowy indeksowanej) w sposób odpowiadający standardom rynkowym z chwili zawarcia umowy kredytu, to nie jest możliwym stwierdzenie, iż umowa kredytu lub regulamin do takiej umowy zawiera postanowienia niedozwolone, oceniane z perspektywy świadomości konsumenta co do skutków zawieranej umowy? Jak również czy niespełnienie jakichkolwiek obowiązków informacyjnych jest od razu równoznaczne ze spełnieniem przesłanek z art 385¹ § 1 k.c. 2) czy w świetle oceny spełnienia przesłanek „kształtowania praw i obowiązków konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy” oraz „braku indywidualnego uzgodnienia postanowienia umowy” z art. 385¹ § 1 k.c. w ramach sporów powstałych na tle umów kredytu powiązanych z walutą obcą (tzw. umów kredytów denominowanych albo umów kredytów indeksowanych) dokonując oceny spełnienia tychże przesłanek, sąd rozpoznający tego typu sprawę powinien brać pod uwagę fakt, iż z uwagi na powszechność sporów na tle umów kredytów powiązanych z walutą obcą treść zeznań konsumentów powinna w każdym przypadku być zestawiana z dokumentami znajdującymi się w aktach sprawy oraz okolicznościami związanymi z wykonywaniem konkretnej umowy kredytowej przez strony do czasu zakwestionowania jej ważności przez konsumenta?, 3) czy w przypadku, jeżeli w ramach sporu powstałego na tle umowy kredytu powiązanej z

walutą obcą (tzw. umowy kredytu denominowanego albo umowy kredytu indeksowanego) w ramach oceny przesłanki „kształtowania praw i obowiązków konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy” z art 385¹ § 1 k.c. w zw. z treścią art. 385² k.c. konsument wskazuje, iż rażące naruszenie jego interesów wiąże wyłącznie z faktem wzrostu kursu waluty obcej, co nastąpiło już po zawarciu umowy, ocenić należy, iż w takiej sytuacji nie istnieją podstawy do uznania konkretnych postanowień umowy kredytu bądź regulaminu za niedozwolone w rozumieniu art 385¹ § 1 k.c., a tym samym powództwo w tego typu sprawie powinno zostać oddalone z uwagi na błędną podstawę roszczenia konsumenta?, 4) czy w razie uznania, że postanowienie umowy kredytu denominowanego odnoszące się do sposobu określania kursu waluty obcej stanowi niedozwolone postanowienie umowne i nie wiąże konsumenta, możliwe jest przyjęcie, że taką umowę należy utrzymać w mocy z uwagi na fakt, iż za okres od dnia zawarcia umowy kredytu do dnia 24 stycznia 2009 roku strony takiej umowy mogą rozliczyć wzajemne roszczenia w ramach instytucji nienależytego wykonania umowy z art. 471 k.c., zaś w okresie od dnia 24 stycznia 2009 roku każda umowa kredytu powiązanego z walutą obcą może być realizowana bezpośrednio w walucie obcej z uwagi na treść art. 358 § 1 i § 2 k.c. w brzmieniu obowiązującym od dnia 24 stycznia 2009 roku?, 5) czy w razie uznania, że postanowienie umowy kredytu denominowanego odnoszące się do sposobu określania kursu waluty obcej stanowi niedozwolone postanowienie umowne i nie wiąże konsumenta, możliwe jest przyjęcie, że taką umowę należy utrzymać w mocy z uwagi na fakt, iż także w okresie przed dniem 24 stycznia 2009 roku, kiedy to nastąpiła nowelizacja art. 358 § 1 i § 2 k.c., powszechnie przyjętym było stosowanie do przeliczeń walutowych kursu średniego NBP, a tym samym zastosowanie kursu średniego NBP w ramach przeliczeń walutowych przed dniem 24 stycznia 2009 roku było zgodne z treścią art. 56 k.c.?, 6) czy przesłanka „kształtowania praw i obowiązków konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy” z art 385¹ § 1 k.c. w zw. z treścią art. 385² k.c. w ramach sporów powstałych na tle umów kredytu powiązanych z walutą obcą (tzw. umów kredytów denominowanych) zostaje spełniona w sytuacji, w której konsument oświadcza, iż w momencie zawierania umowy kredytu nie miał woli negocjowania

postanowień umowy, czy też w takiej sytuacji - w świetle takiego oświadczenia konsumenta - należy uznać, iż akceptacja przez kredytobiorcę wzorca umownego przedstawionego przez przedsiębiorcę, wyrażająca się w oświadczeniu konsumenta o braku woli negocjacji umowy - powoduje, iż konsument nie może w przyszłości powoływać się na okoliczność „braku negocjowania postanowień umowy” przy ocenie powyżej wskazanych przesłanek z art 385' § 1 k.c.?, 7) czy, zgodnie z treścią art. 410 § 2 k.c. w zw. z art. 405 k.c., w razie uznania, iż umowa kredytu, - na mocy, której to umowy zgodnie z jej treścią, zaciągnięty kredyt mógł być od momentu zawarcia takiej umowy spłacany i wypłacony bezpośrednio w walucie obcej - bez postanowień odnoszących się do sposobu określania kursu waluty, nie może być dalej wykonywana jak również, iż miejsca tych postanowień nie może zająć inny sposób określenia kursu waluty obcej wynikający z przepisów prawa lub zwyczajów, a kredytodawca powinien zwrócić kredytobiorcy kwoty spłaconych rat, które zostały objęte żądaniem pozwu, to czy w przypadku, gdy spłaty były realizowane przez kredytobiorcę bezpośrednio w walucie kredytu, za pośrednictwem konta walutowego, świadczenie zwrotne kredytodawcy, które w wyroku zostało określone w walucie obcej, powinno nastąpić jednorazowo zbiorczo w walucie obcej zgodnie z treścią wyroku, czy w związku z faktem, iż spłaty kredytobiorcy bezpośrednio w walucie obcej odbywały się w okresie, w którym kurs waluty ulegał wahaniom, świadczenie zwrotne kredytodawcy powinno ulegać waloryzacji poprzez pomniejszenie tej kwoty i powinno zostać wypłacone w walucie PLN przy zastosowaniu kursu średniego NBP, z dnia płatności danej raty przez kredytobiorcę? A jeżeli nie, to w czy w przypadku zwrotu zbiorczo, jednorazowo wszystkich rat bezpośrednio w walucie obcej zgodnie z treścią wyroku, w przypadku wzrostu kursu waluty w okresie pomiędzy poszczególnymi świadczeniami kredytobiorcy, a jednorazowym świadczeniem zwrotnym kredytodawcy, po stronie kredytobiorcy powstanie nadmierne wzbogacenie wynikające z faktu, iż otrzymana waluta obca od kredytodawcy w przeliczeniu na PLN przedstawia wyższą wartość niż ta, która posłużyła do spłaty poszczególnych rat przez kredytobiorcę?

Ponadto w ocenie skarżącej w sprawie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących rozbieżności w orzecznictwie sądów: 1) rozbieżności wynikają

z całkowicie odmiennej (wykluczającej się) interpretacji kwestii związanych z możliwością utrzymania w mocy umowy kredytu denominowanego albo umowy kredytu indeksowanego, w przypadku uznania, iż postanowienia takich umów odnoszące się do sposobu określania kursu waluty obcej stanowią niedozwolone postanowienie umowne i nie wiążą konsumenta, 2) rozbieżności wynikają z całkowicie odmiennej (wykluczającej się) interpretacji kwestii tego czy można stwierdzić, że postanowienia umów kredytów denominowanych albo umów kredytów indeksowanych odnoszące się do sposobu określania kursu waluty obcej mogą zostać uznane za postanowienia niedozwolone w sytuacji, gdy konsument swoje pokrzywdzenie wiąże nie ze stosowaniem przez bank do przeliczeń walutowych w ramach realizacji takiej umowy tabel kursowych banku, lecz jedynie z faktem, iż nastąpił powszechny wzrost kursu waluty obcej w stosunku do złotego polskiego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna została ukształtowana w Kodeksie postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Postępowanie kasacyjne przed Sądem Najwyższym nie stanowi postępowania instancyjnego w sprawie.

Niniejszy etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony wyłącznie do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c., nie obejmuje zaś merytorycznej oceny skargi kasacyjnej. W razie spełnienia co najmniej jednej z tych przesłanek przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione. Stworzenie mechanizmu kontroli w ramach tzw. przedsądu umożliwiać ma stronie wnoszącej skargę kasacyjną przekonanie Sądu Najwyższego o istnieniu przesłanek, na których opiera się wstępne badanie skargi kasacyjnej pod kątem dopuszczenia jej do rozpoznania (postanowienie Sądu Najwyższego z 11 kwietnia 2006 r., II CSK 65/06). Bez tej argumentacji skarga

kasacyjna byłaby środkiem odwoławczym niezupełnym, a selekcja wnoszonych skarg, dokonywana przez Sąd Najwyższy w ramach przedsądu nazbyt dowolna (postanowienia Sądu Najwyższego: z 11 kwietnia 2006 r., II CSK 65/06; z 22 lutego 2007 r., II UZ 47/06, OSNP 2008, nr 7-8, poz. 118).

Stworzenie mechanizmu kontroli w ramach tzw. przedsądu umożliwiać ma stronie wnoszącej skargę kasacyjną przekonanie Sądu Najwyższego o istnieniu przesłanek, na których opiera się wstępne badanie skargi kasacyjnej pod kątem dopuszczenia jej do rozpoznania (postanowienie Sądu Najwyższego z 11 kwietnia 2006 r., II CSK 65/06). Bez tej argumentacji skarga kasacyjna byłaby środkiem odwoławczym niezupełnym, a selekcja wnoszonych kasacji, dokonywana przez Sąd Najwyższy w ramach przedsądu nazbyt dowolna (postanowienia Sądu Najwyższego: z 11 kwietnia 2006 r., II CSK 65/06; z 22 lutego 2007 r., II UZ 47/06, OSNP 2008, Nr 7-8, poz. 118).

Sąd Najwyższy nie zastępuje strony skarżącej i nie jest jego rolą poszukiwanie *ex officio* argumentów przemawiających za przyjęciem skargi kasacyjnej do rozpoznania (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 22 lutego 2007 r., I UZ 47/06, OSNP 2008, Nr 7-8, poz. 118). Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stanowi jej element samodzielny (wyodrębniony) i nie może być utożsamiany z innymi wymaganiami skargi kasacyjnej, w tym jej podstawami i ich uzasadnieniem (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z 19 czerwca 2008 r., II UZ 18/08; z dnia 10 marca 2016 r., II CSK 10/16; z 8 stycznia 2019 r., IV CSK 243/18; z 11 maja 2022 r., I CSK 1468/22; z 25 stycznia 2023 r., I CSK 5072/22).

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. Zagadnienie prawne powinno, przede wszystkim, być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (postanowienie SN z 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01), a jednocześnie być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumpcji i

rozstrzygnięcia konkretnego sporu (zob. postanowienia SN: z 15 października 2002 r., III CZP 66/02; z 22 października 2002 r., III CZP 64/02; z 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08).

Zagadnienia prawne przedstawione w skardze kasacyjnej nie spełniają powyższego kryterium, skarżąca nie wykazała bowiem, że są istotne z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy i nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, zaś ich wyjaśnienie może się przyczynić do rozwoju prawa. Stanowią jedynie próbę narzucenia własnej oceny prawnej względem zagadnień omówionych w zaskarżonym wyroku, w dodatku wyraźnie sprzecznej z orzecznictwem TSUE dotyczącym dyrektywy 93/13/EWG, jak też z ukształtowanym na tej podstawie orzecznictwem Sądu Najwyższego. Przede wszystkim skarżąca w niniejszej sprawie zaprezentowała abstrakcyjne stanowiska lub oceny, oczekując niejako od Sądu Najwyższego dokonania wykładni oraz oceny zasadności sformułowanych zagadnień i zajęcia zazwyczaj po raz kolejny stanowiska co do interpretacji norm prawnych, których wykładnia była już niejednokrotnie dokonywana w orzecznictwie Sądu Najwyższego. Co również istotne, skarżąca wskazała istotne zagadnienia bez wykazania ich umocowania w okolicznościach rozpoznawanej sprawy.

Ponadto w rozpoznawanej sprawie wskazane przez skarżącą zagadnienia nie mają waloru nowości i nie wymagają oceny i rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy w postępowaniu kasacyjnym.

Zagadnienie prawne powinno być sformułowane przez stronę skarżącą w taki sposób, by miało charakter uniwersalny, nie może być zatem szczegółowo osadzone w realiach jedynie konkretnej sprawy i silne powiązanie z konkretnym stanem faktycznym (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 14 czerwca 2023 r., I CSK 1253/23).

Za ugruntowane w orzecznictwie Sądu Najwyższego należy uznać stanowisko o niedozwolonym charakterze postanowień, w których możliwość ustalania kursu (a zatem również wysokości świadczeń) zależy od arbitralnej decyzji jednej ze stron, jest już np. poprzez odesłanie do jednostronnie kształtowanych tabel bankowych (zob. m.in. następujące wyroki: z 22 stycznia 2016 r., I CSK 1049/14; z 8 września 2016 r., II CSK 750/15; z 1 marca 2017 r., IV CSK

285/16; z 24 października 2018 r., II CSK 632/17; z 13 grudnia 2018 r., V CSK 559/17; z 27 lutego 2019 r., II CSK 19/18; z 4 kwietnia 2019 r., III CSK 159/17; z 9 maja 2019 r., I CSK 242/18; z 29 października 2019 r., IV CSK 309/18; z 7 listopada 2019 r., IV CSK 13/19; z 11 grudnia 2019 r., V CSK 382/18; z 30 września 2020 r., I CSK 556/18; z 2 czerwca 2021 r., I CSKP 55/21; z 28 września 2021 r., I CSKP 74/21, z 7 lutego 2023 r., II CSKP 1541/22; postanowienia z 29 marca 2023 r., I CSK 3031/22; z 27 kwietnia 2023 r., I CSK 3374/22; z 27 września 2023 r., I CSK 5654/22).

Również w zakresie oceny skutków usunięcia z umowy klauzuli abuzywnej Sąd Najwyższy wypowiadał się już wielokrotnie. Konsekwencją stwierdzenia, że dane postanowienie umowne ma charakter niedozwolony w rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c. jest działająca ex lege sankcja bezskuteczności niedozwolonego postanowienia, połączona z przewidzianą w art. 385¹ § 2 k.c. zasadą związania stron umową w pozostałym zakresie (zob. m.in. uchwałę Sądu Najwyższego z 29 czerwca 2007 r., III CZP 62/07; uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 7 maja 2021 r., III CZP 6/21; także wyroki Sądu Najwyższego: z 30 maja 2014 r., III CSK 204/13; z 1 marca 2017 r., IV CSK 285/16; z 24 października 2018 r., II CSK 632/17). Stanowisko o niedozwolonym charakterze postanowień, w których możliwość ustalania kursu (a zatem również wysokości świadczeń) zależy od arbitralnej decyzji jednej ze stron, jest już ugruntowane w orzecznictwie Sądu Najwyższego (zob. m.in. następujące wyroki: z 22 stycznia 2016 r., I CSK 1049/14; z 8 września 2016 r., II CSK 750/15; z 1 marca 2017 r., IV CSK 285/16; z 24 października 2018 r., II CSK 632/17; z 13 grudnia 2018 r., V CSK 559/17; z 27 lutego 2019 r., II CSK 19/18; z 4 kwietnia 2019 r., III CSK 159/17; z 9 maja 2019 r., I CSK 242/18; z 29 października 2019 r., IV CSK 309/18; z 7 listopada 2019 r., IV CSK 13/19; z 11 grudnia 2019 r., V CSK 382/18; z 30 września 2020 r., I CSK 556/18; z 2 czerwca 2021 r., I CSKP 55/21; z 28 września 2021 r., I CSKP 74/21).

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie wykładni przepisów prawa budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) wymaga wykazania, jaki konkretny przepis prawa, zastosowany w danej sprawie, jest przedmiotem rozbieżnej wykładni w orzecznictwie i na czym rozbieżność ta polega, co wymaga

przytoczenia orzeczeń sądów wydanych w takich samych lub istotnie zbliżonych stanach faktycznych, względnie, jaki konkretny przepis prawa, zastosowany w danej sprawie, wymaga interpretacji ze strony Sądu Najwyższego, z czego potrzeba ta wynika i z jakich powodów dotychczasowy dorobek doktryny i orzecznictwa jest w tej mierze niewystarczający. Nieodzowne jest ponadto, podobnie jak w wypadku przyczyny kasacyjnej określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., wykazanie związku między oczekiwaną od Sądu Najwyższego wykładnią prawa a wynikiem postępowania kasacyjnego (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z 15 października 2002 r., II CZ 102/02; z 29 lipca 2015 r., I CSK 980/14; z 19 czerwca 2018 r., IV CSK 56/18).

Skarżąca nie wskazała, jakie w jej ocenie przepisy wymagają wykładni. Nie leży natomiast po stronie Sądu Najwyższego dokonywanie w tym zakresie samodzielnych ustaleń.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Wniosek powódki o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego podlegał oddaleniu, albowiem odpowiedź na skargę kasacyjną została wniesiona po upływie terminu przewidzianego w art. 398⁷ § 1 k.p.c. Zgodnie zaś z orzecznictwem nie podlega uwzględnieniu wniosek o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną złożonej po upływie dwutygodniowego terminu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 4 września 2002 r., I CKN 926/02).

(Ł.W.)
[ms]

